

Theo Lời Kể Của Pháp Sư Khai Can

Khai Can theo sư phụ gần 10 năm, thường quan sát hành vi và phẩm hạnh của sư phụ: bất luận đi đứng nằm ngồi, nói năng hay im lặng, hoạt động hay không hoạt động, cho đến từng lời nói hành động của ngài, không gì không phải là thực hành viên mãn của Phật pháp, đều là biểu pháp để giáo hóa những người phạm tục chúng ta, và là sự minh họa tốt nhất cho câu “học để làm thầy người, hành để làm khuôn mẫu cho thế gian”!

Sư phụ ngày thường đi lại, thì hơi cúi đầu, Khai Can lúc đầu không hiểu; sau này mới biết lão hòa thượng sợ vô ý giẫm phải chúng sanh. Ngài thường hay nhắc nhở chúng tôi, khi đi đứng phải cẩn thận hơn, để tránh làm tổn thương chúng sanh. Lão hòa thượng cũng thường nhắc nhở mọi người, phải cẩn thận ở mọi nơi, không được làm tổn hại đến các chúng sanh như muỗi, ruồi, gián, v.v.. Đối với các loài sâu bọ có trong rau củ, cần phải tách riêng ra một chỗ, và để lại một chút rau xanh cho chúng làm thức ăn. Quả đúng như câu “lưu hạt cơm thừa thương chuột đói, giữ mạng thiêu thân chẳng đốt đèn”. Khi theo sư phụ thượng nhân ra ngoài hoằng pháp, mỗi lần xuất hành, sư phụ đều sẽ dặn dò chúng tôi chú ý an toàn. Khi trở về, sư phụ đều sẽ kiểm tra xem mọi người đã có mặt đầy đủ chưa. Sư phụ thường nói một câu, đó là “chúng ta cùng nhau đi thì phải cùng nhau về, không được để sót lại một ai; Phật Bồ-tát không hề bỏ rơi chúng ta - những chúng sanh khổ nạn”. Những việc như thế đều là sự biểu lộ chân thật lòng đại bi của lão hòa thượng!

Sư phụ sống rất thận trọng và tỉ mỉ. Phòng của lão hòa thượng cực kỳ sạch sẽ ngăn nắp, mọi đồ vật sinh hoạt đều có chỗ đặt cố định, thuận tiện cho việc tìm kiếm khi cần dùng. Sách lão hòa thượng đã xem qua hay đồ vật ngài đã sử dụng, dù thời gian có lâu đến mấy cũng vẫn y như mới. Oai nghi khi đi, đứng, nằm, ngồi của ngài lại càng là tấm gương để chúng tôi học tập. Khi lão hòa thượng ngồi tại một chỗ, tư thế luôn là hai đầu gối khép nhẹ, thân trên thẳng tắp, chưa từng thấy ngài duỗi chân hay bắt chéo chân, v.v. từ lúc ngồi xuống, ngài hầu như không thay đổi tư thế. Giường chiếu mà lão hòa thượng đã nằm qua, đều được sắp xếp gọn gàng, phẳng phiu, như thể chưa từng có ai nằm vậy. Về việc ăn uống, lão hòa thượng yêu cầu mỗi bữa ăn, tối đa không quá bốn món. Khi dùng cơm, dù là ăn cơm hay ăn canh, ngài không để phát ra tiếng, cũng không để thừa chút thức ăn nào. Còn về hương vị món

ăn, bất luận là mặn, nhạt, chua, cay, ngài cũng không bao giờ kén chọn. Có lần ở Malaysia, vào buổi tối trước khi sư phụ thượng nhân nghỉ ngơi, sư phụ đã đánh răng xong; Khai Can bắt cần để lại vết nước trên bồn rửa mặt, thì vội ra ngoài tắt điều hòa. Khi quay lại thì nhìn thấy sư phụ đã lau chùi bồn rửa mặt sạch bóng như mới, dụng cụ vệ sinh cũng được xếp gọn gàng ngăn nắp. Khai Can liền thưa với sư phụ: “Sư phụ ơi! Những việc như thế này hãy để đệ tử làm được không?” Sư đáp: “Khi thầy còn có thể làm được thì cứ để thầy tự làm”. Tóm lại, mọi cử chỉ hành động của lão hòa thượng đều an nhiên tự tại, như đang ở trong trạng thái định. Đúng như câu: “Na-già thường trong định, không lúc nào không định”, cũng có thể nói là “mặc áo, ăn cơm đều là tu hành.”

Tổ biên tập “Thân giáo của hòa thượng Tịnh Không”